

Coco Mellors

Cleopatra și Frankenstein

Traducere din limba engleză de
Luminița Gavrilă

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Eberhat

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Dana Anghelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MELLORS, COCO

Cleopatra și Frankenstein / Coco Mellors ; trad. din lb. engleză de
Luminița Gavrilă. - București : Editura Trei, 2023
ISBN 978-606-40-1765-9

I. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111

Titlul original: Cleopatra and Frankenstein
Autor: Coco Mellors

Copyright © 2022 by Coco Mellors

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1765-9

*Împarte-mă ca pe o nucă,
scoate din mine partea seacă
și lasă partea care poartă rod.*

OMOTORA JAMES

*Hai să mai flămânzim încă puțin.
Să nu ne mai rănim, dacă se poate.*

MAYA C. POPA

CAPITOLUL 1

Decembrie

Ea era deja în cabina liftului când a intrat el. A salutat-o cu un scurt semn al capului, apoi s-a întors și a tras grilajul de fier care s-a închis cu un *clang* zgomotos. Se aflau în Tribeca, într-o clădire industrială convertită în birouri, care, spre deosebire de majoritatea construcțiilor de acest gen, avea încă ascensoare pentru marfă. Nu erau decât ei doi, unul lângă altul, privind drept înainte, când mecanismul s-a pus în mișcare uruind. Dincolo de barele încrucișate ale ușii metalice se vedeau defilând pereții de ciment ai clădirii.

— Tu ce iei? întrebă el, privind drept în față, fără să se întoarcă spre ea.

— Poftim?

— Pe mine m-au trimis după gheață, spuse el. Tu de ce ai nevoie?

— Ah, de nimic. Eu plec spre casă.

— La zece jumate, în seara de Revelion? Cred că e cel mai trist sau cel mai înțelept lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Hai să zicem că e cel mai înțelept, spuse ea.

El răsese copios, deși ea nu avea impresia că fusese din cale-afară de spirituală.

— Britanică?

— Din Londra.

— Ascultându-te cum vorbești este ca și cum aș mușca dintr-un măr Granny Smith.

Era rândul ei să râdă, cu ceva mai multă reținere decât el.

— Adică?

— Într-un cuvânt? *Astringent*.

— Invers de cum e când muști dintr-un Pink Lady sau Golden Delicious?

— Văd că te pricepi la mere, spuse el înclinând respectuos din cap. Dar ar fi aberant din partea mea să insinuez că vorbești ca un Golden Delicious. Pentru asta ar trebui să ai accent de Midwest.

Cabina liftului ajunsese la parter, oprindu-se cu o ușoară bufnitură. El deschise grilajul, ținând ușa, astfel încât ea să iasă mai întâi.

— Ești un bărbat ciudat, spuse ea peste umăr.

— Negreșit, răspunse el și alergă înainte să-i deschidă ușa clădirii. Ei bine, îl însoțești pe omul ăsta ciudat până la magazinul nonstop? Vreau doar să te mai aud spunând câteva cuvinte.

— Mm, cum ar fi?

— De exemplu, *aluminum*.

— Adică *aluminium*¹?

— Ah, asta am vrut să aud! spuse încântat, făcând mâinile pâlnie la urechi. Silaba asta în plus. A-lu-mi-ni-um. Mă dă pe spate.

¹ *aluminum* în engleza americană, *aluminium* în engleza britanică (N.t.)

Ea încercă să pară indiferentă, dar el își dădu seama că o amuza.

— Ești ușor de dat pe spate, replică ea.

Spre surprinderea ei, se opri o clipă, părând să reflecteze serios la ce-i spusese.

— Nu, zise în cele din urmă. Nu sunt.

Ieșiră în stradă. Pe trotuarul de vizavi, firma luminoasă a unui magazin scâldea asfaltul cu pete în culori-neon: galbene, roz și albastre. BERE MILLER LITE. NUDURI LIVE. COLORĂM PENTRU DUMNEAVOASTRĂ.

— Unde este? întrebă ea. Aș vrea și eu niște țigări.

— Două străzi mai încolo, îi răspunse arătând spre est. Câți ani ai?

— 24. Sunt destul de mare ca să fumez, dacă aveai de gând să-mi spui să n-o fac.

— Ai vârsta ideală pentru fumat. *Destul timp în față pentru a-ți îndeplini visurile și a-ți face toate poftetele.* Parcă așa era în poezia lui Larkin, nu?

— Oh, nu-mi recita versuri. Poate mă dai pe spate, accidental.

— „Eu cânt corpul electric!” strigă el. „Armatele celor pe care-i iubesc mă înconjoară și eu îi înconjor pe ei!”

— La-la-la! Nu vreau să te ascult!

Ea își acoperi urechile cu palmele și o luă la fugă înaintea lui pe stradă. O mașină din care se auzea o melodie pop veselă trecu în viteză pe lângă ei. O ajunse din urmă la semafor și ea își luă puțin mâinile de la urechi. Purta mănuși din piele roz. Și obrajii îi erau roz.

— Stai liniștită, doar atât îmi aduc minte, îi spuse. Ești în siguranță.

— Sunt impresionată că îți amintești și-atât.

— Eu sunt mai mare decât tine. Cei din generația mea erau nevoiți să memoreze astfel de lucruri la școală.

— Cât de mare ești?

— Mai mare. Cum te cheamă?

— Cleo.

El clătină aprobator din cap.

— Ți se potrivește.

— Cum așa?

— Cleopatra, regina care-i făcea pe bărbați să-și piardă capul.

— Dar pe mine mă cheamă doar Cleo. Pe tine cum te cheamă?

— Frank, răspunse Frank.

— Prescurtat de la...?

— De la nimic. De la ce naiba să fie Frank o prescurtare?

— Nu știu, spuse Cleo zâmbind. De la Frankfurter, Francmason, Frankenstein...

— Frankenstein îmi convine. Creatorul de monștri.

— Produci monștri?

— Cam așa ceva. Scriu reclame.

— Eram sigură că ești scriitor.

— De ce?

— *Astringent*, sublinie Cleo ridicând o sprânceană.

— Am înființat o agenție, explică Frank. La noi vin cei care nu ajung scriitori.

Merseră până la nonstopul luminat de la colțul străzii, flancat de găleți pline de trandafiri imenși și de garoafe cărnoase. Frank îi deschise ușa și clopoțelul de la intrare scoase un clinchet. În lumina puternică, fluorescentă din interiorul magazinului, se priviră față în față pentru prima oară.

Ea estimează că Frank avea în jur de patruzeci de ani. Ochi frumoși, își spuse în gând. Iar el clipi instinctiv

când îi întâlnește privirea. Genele lungi și bogate, care atingeau lentilele ochelarilor, confereau chipului său colțuros o neașteptată blândețe. Păr negru și creț, des ca blana de miel, parcă ceva mai rar în creștetul capului. Acum, simțind privirea ei îndreptată acolo, își trecu mâna prin păr ușor stânjenit. Pielea de pe dosul mâinii și de pe față era pistruiată, încă bronzată, deși era iarnă. Se potrivea cu fularul cafeniu din cașmir și cu paltonul bine croit. Avea constituția energică și zveltă a unui fost dansator, un trup care sugera inteligență și abilitate în mișcare. Cleo zâmbi aprobator.

El îi răspunse cu un surâs. Asemenea multor oameni, îi remarcă mai întâi părul. Îi cădea pe umeri ca două perdele aurii, ce se deschideau teatral pentru a dezvălui primul act atât de așteptat: chipul ei. Și chiar era un spectacol chipul ei. El simți instinctiv că ar putea sta să-l privească ore în șir. Se machiase în stilul anilor 1960, desenând o linie groasă de tuș pe pleoapa de sus, cu o codiță la colțul ochiului, ce se termina cu o minusculă steluță aurie. Avea pomeții pudrați cu cli-pici, tot auriu, care scânteia ca șampania în lumină. Era îmbrăcată într-o haină grea din blană de oaie, asortată cu mănușile roz pe care le observase mai devreme și o beretă albă de lână. În picioare purta cizme de cowboy crem, cu broderie. Nu lăsase niciun detaliu la voia întâmplării. Frank, care își petrecuse mai tot timpul înconjurat de oameni frumoși, nu mai întâlnise nicio dată pe cineva care să arate ca ea.

Jenată de privirea lui directă, Cleo se întoarse să se uite la un raft, încărcat, din păcate, cu conserve de mâncare pentru pisici. Își făcea griji că era prea machiată și că în această lumină arăta ca un clown.

— Frate, spuse Frank către bărbatul din spatele tejghelei, un An Nou fericit!

Bărbatul ridică privirea din ziarul său, unde citea despre noi torturi autorizate de guvernul din țara sa. Se întrebă ce anume îl făcea pe acest bărbat alb să creadă că erau frați, apoi zâmbi.

— Un An Nou fericit și ție.

— Unde se găsește gheața?

— N-avem gheață, răspunse acesta ridicând din umeri.

— Ce fel de magazin nonstop nu vinde gheață?

— Țsta, replică bărbatul.

Frank ridică mâinile în semn de capitulare.

— Am înțeles, n-aveți gheață, spuse el și se întoarse spre Cleo. Ziceai că vrei țigări?

Cleo scană prețurile țigărilor de pe raft. Scoase portofelul care, observă Frank, nu era tocmai un portofel, ci un săculeț de catifea umplut cu diverse hârtii și ambalaje. Degetele ei lungi scotoceau înăuntru.

— Știi ce? Mai am câteva foițe de rulat țigări. Am să iau doar un pachet de tutun. Mic. Cât costă?

Frank observă că bărbatul se aplecase într-o postură total relaxată ca s-o asculte pe Cleo. Parcă se uita la frontul unui ghețar dizolvându-se în mare. Omul se topea literalmente.

— Frumoasă fată, murmură el. Cât vrei să plătești?

Un val de roșeață urcă pe gâtul ei spre bărbie.

— Dă-mi voie să plătesc eu, interveni Frank trântind cardul de credit pe tejghea. Și...

Luă o tabletă de ciocolată cu lapte.

— Și pe asta. În caz că ți se face foame mai târziu.

Cleo îi adresă o privire recunoscătoare, dar nu ezită nicio clipă.

— Un pachet de Capris, vă rog, spuse ea. Magenta.

Ieșind din magazin, Cleo se uită în stânga și-n dreapta pe stradă.

— N-o să găsești niciun taxi în seara asta. Unde locuiești?

— În East Village. Lângă Tompkins Square Park. Dar mă duc pe jos, nu e prea departe.

— Te conduc.

— Nu, nu-i nevoie, protestă ea. E prea departe.

— Parcă ziceai că nu e departe.

— O să ratezi numărătoarea inversă.

— Dă-o naibii de numărătoare, spuse Frank.

— Și gheața?

— Ai dreptate. Gheața e importantă.

Cleo se umbri la față. Frank începu să râdă. El porni în direcția nord, iar ea nu avea de ales decât să-l urmeze. Aruncând o privire peste umăr, Frank constată că aproape alerga pe lângă el și încetini pasul.

— Nu ți-e frig?

— Oh, nu, răspunse ea. Dar ție? Vrei să-ți dau șapoul meu?

— Să-mi dai ce?

— Căciula mea. De fapt, e o beretă, de aceea îi vorbesc de obicei în franceză.

— Vorbești franceza?

— Puțin. Știu să zic chestii de genul *Chocolat chaud avec chantilly* și *C'est cool, mais c'est fou*.

— Ce-nseamnă?

— „Ciocolată caldă cu frișcă” și „E mișto, dar e o nebunie”. Două fraze surprinzător de utile. Deci o vrei?

— Nu cred că sunt făcut să port beretă.

— Aiurea, spuse Cleo. O pălărie este lumea ta.¹

¹ Aluzie la un vers din piesa *Nevestele vesele din Windsor* de Shakespeare: „O stridie-i lumea mea” (N.t.).

— Știi ce? spuse Frank smulgându-i bereta și punând-o vitejește pe capul lui. Ai dreptate.

— *Magnifique! Allez!*

Mergeau acum spre est, către Chinatown. Un grup de femei, toate purtând jobene argintii și ochelari haioși de petrecere formați din cifrele anului 2007, trecură clătănându-se pe lângă ei. Una dintre ele suflă într-o mică trompetă de hârtie chiar în urechea lui Frank și grupul explodează în hohote de râs. El își scoase bereta de pe cap.

— Aș strica spiritul de sărbătoare dacă aș spune că urăsc Anul Nou? întrebă el.

Cleo ridică din umeri.

— De obicei, nu sărbătoresc decât Anul Nou chinezesc. Frank așteptă să detalieze, dar ea n-o făcu.

— Deci care a fost cea mai bună parte a anului trecut pentru tine? o întrebă.

— Un singur lucru?

— Poate fi orice.

— Doamne, stai să mă gândesc. Hm... am trecut la un antidepresiv care îmi permite să ajung din nou la orgasm. Mi s-a părut o victorie importantă.

— Uau! Bun. Nu mă așteptam la asta. E o veste grozavă.

— Clitoridian și vaginal, preciză Cleo ridicând degetul mare de la ambele mâini, în semn de victorie. Dar tu? Ce ți-a plăcut cel mai mult din ce ți s-a întâmplat anul trecut?

— Doamne, nimic care să se compare cu asta.

— Nu trebuie neapărat să fie ceva atât de personal! Scuze, răspunsul meu a fost mai ciudat. Mă simt jenată.

— Dimpotrivă, al tău a fost grozav! E o mare realizare. În ce mă privește, eu îmi tratez nefericirea prin vechea metodă, cu doze mari de alcool și reprimare.

— Și funcționează?

Frank o imită ridicând degetul mare de la ambele mâini fără să se oprească din mers.

— Oricum, mi se pare cu adevărat impresionant că ai grijă de tine, spuse el.

Un alt grup de petrecăreți trecu printre ei, acoperind cu agitația lor această ultimă afirmație. El îi ocoli cu greu ca să se întoarcă lângă ea și repetă ce spusese.

— Drăguț din partea ta că zici asta. Dar am multe...

Ea arătă vag spre un coș de gunoi răsturnat pe trotuar lângă ei.

— ...probleme în familia mea. Trebuie să am grijă, adăugă ea și își dresе vocea. În fine. Spune-mi cum a fost anul tău.

— Cel mai bun moment din anul trecut? Probabil doar chestii de serviciu. Am câștigat un premiu cu o reclamă pe care am realizat-o. Mi-a făcut foarte bine.

— E minunat! Ce premiu?

— Se cheamă Cannes Lion. O chestie foarte tare în industria în care lucrez. E aiurea, zău.

— Nu, nu e. Mi-ar plăcea să câștig un premiu pentru ceva.

— O să câștigi, spuse el pe un ton încrezător.

Trecură pe lângă doi bărbați, evident străini, care urinau în tăcere pe un perete. Frank îi întinse mâna ca s-o ajute să sară peste cele două pârâiașe de urină.

— Bărbații! zise ea scuturând din cap.

Își lăasă mâna câteva secunde într-a lui, apoi și-o trase să caute ceva în geantă.

— Așadar, spuse el, ai pe cineva anume cu care... hm, împărtășești aceste orgasme?

Frank se străduise să adopte un ton de „prieten curios“, dar se temu că îi ieșise mai degrabă unul de „sexolog preocupat“.

— Cel clitoridian și cel vaginal? îl tachină Cleo.

Frank își drese vocea.

— Da... astea.

Cleo îi aruncă o privire piezișă, alunecoasă.

— Sunt doar eu deocamdată.

Chipul lui se destinse într-un zâmbet involuntar. Ea începu să râdă.

— Oh, îți surâde ideea asta, este? Dar tu? La vârsta ta n-ar trebui să fii căsătorit?

— Nu, s-a schimbat legea, răspunse Frank. Acum e opțional.

— Slavă Domnului, spuse Cleo și își aprinse o țigară.

Au continuat să meargă spre nord, până la Broome Street, trecând pe lângă vitrinele unor magazine care vindeau plante de apartament și ședințe cu clarvăzători, candelabre și mixere de bucătărie de dimensiuni industriale. Au vorbit despre rezoluțiile pentru noul an, despre ingredientele unui cocktail *old-fashioned* și despre oamenii pe care îi cunoscuseră la petrecere (Cleo: o persoană; Frank: pe toată lumea). Au vorbit despre gazda petrecerii, un celebru chef-bucătar peruan pe nume Santiago, pe care Frank îl cunoștea de douăzeci de ani. Colega de cameră a lui Cleo era chelneriță la restaurantul lui Santiago, motiv pentru care fusese și ea invitată, dar această colegă dispăruse cu un artist performer islandez la scurt timp după ce sosise Cleo. Au vorbit despre Pina Bausch, Kara Walker, Paul Arden, Stevie Nicks și James Baldwin.

— E o colecție de eseuri care mie îmi plac foarte mult, scrise de criticul de artă Hans Ulrich Obrist, spuse Cleo. Se cheamă *Limbi ascuțite, buze întredeschise, ochi deschiși...* și nu mai știu cum.

— Un tip care nu vorbește mult.

- Oh, l-ai citit?
- Nu, doar că... titlul ăsta este... lasă, nu contează. Mereu îmi propun să citesc mai mult, recunosc el.
- Cleo ridică din umeri.
- Cumpără o carte și citește-o.
- Așa e. Nu mă gândisem la asta.
- În orice caz, într-unul dintre eseuri, el vorbește despre cum poți să-ți dai seama de generozitatea unei persoane, ca posibil iubit, după curiozitatea pe care o manifestă. Trebuie să *numeri* în gând câte întrebări îți pune într-un minut. Dacă îți pune patru sau mai multe întrebări înseamnă că îi place să te satisfacă.
- Și dacă nu-ți pune niciuna?
- Atunci se poate presupune că n-o să-ți mănânce păsărica. Sau, mă rog, cocoșul, dacă ăsta e pe gustul tău.
- Păsărica, spuse repede Frank. E pe gustul meu.
- Ea îi aruncă din nou o privire amuzată.
- Mi-am dat seama.
- Dar tu?
- Ce e pe gustul meu? Cocoșul, răspunse ea râzând, apoi înclină capul și reflectă mai bine. Poate cu o garnitură de păsărică alături. Dar numai puțin.
- Frank clătină din cap.
- Un fel de mâncare condimentat.
- Exact. Spre deosebire de, nu știu, o farfurie de cocoși.
- Un castron de penisuri.
- Un platou de scule.
- O tavă de falusuri.
- Cleo se luminează la față de atâta râs, apoi și-o îngropă în mâini, parcă pentru a înăbuși flacăra unui chibrit.
- Doamne, vorbesc de parc-aș fi o carnivoră. Să schimbăm subiectul, te rog.

— Așadar..., spuse Frank și respiră adânc. Tu cu ce te ocupi? De unde ești? Când te-ai mutat la New York? Ai frați, surori? Când e ziua ta? Ce zodie ești? Care e piatra ta norocoasă? Ce număr porți la pantofi?

Cleo scoase încă un hohot de râs. Frank zâmbi cu toți dinții.

— Haide, insistă el. De unde ești?

— Chiar vrei să știi toate lucrurile astea despre mine?

— Vreau să știu totul despre tine, spuse el și, spre surprinderea lui, chiar își dorea asta.

Cleo îi povesti că s-a mutat de multe ori în copilărie, dar că familia ei s-a stabilit în cele din urmă în sudul Londrei. Părinții săi se despărțiseră când ea era adolescentă, iar tatăl ei, un inginer afabil, dar distant, s-a recăsătorit repede și l-a adoptat pe fiul noii sale soții. Cleo își pierduse mama când era în ultimul an de facultate la Central Saint Martins. Încă nu găsisese o modalitate de a vorbi despre asta. Acasă nu mai avea nicio rudă apropiată, ceea ce o făcea să se simtă dezdăcinată, dar totodată complet liberă, se grăbi ea să adauge.

Nemaiavând niciun motiv să rămână la Londra, dar cu o mică moștenire lăsată de mama ei, cu care a putut să-și cumpere un bilet de avion și să-și plătească doi ani de chirie ieftină, aplicase pentru o bursă ca să studieze pictura, în cadrul unui program de masterat la New York. Sosise aici când avea 21 de ani. Pentru ea, cei doi ani de masterat au însemnat să graviteze lin între pat, șevalet, baruri, paturile altora, apoi din nou șevalet. Absolvisese în primăvara precedentă și de atunci lucra ca designer textil freelance pentru o marcă de modă. Salariul nu era cine știe ce și nu i se ofereau beneficii, dar avea suficient timp liber și câștiga destui bani pentru a închiria o cameră spațioasă în East Village, pe care o folosea și ca atelier

de pictură. Cea mai mare teamă a ei acum era că viza de student urma să-i expire la începutul verii, iar ea nu avea niciun proiect de care să fie legată.

— Pictezi în fiecare zi? întrebă Frank.

— Toți îmi pun întrebarea asta, mereu. Încerc. Dar e greu.

— De ce?

— Uneori e ca și cum... În fine, știi cum e când faci curat într-un șifonier...

— Adică în dulap?

— Da, la voi, americanii, în dulap. Mai întâi, trebuie să scoți totul afară și pe urmă, când te uiți în jur, vezi că e o dezordine totală. Și îți zici: Drace, de ce m-oi fi apucat de treaba asta? E mai rău decât înainte. Apoi, treptat, puțin câte puțin, aranjezi totul. Dar înainte să ajungi la ordine, trebuie să faci dezordine.

— Înțeleg.

— Așa e pictura pentru mine. În mod inevitabil, vine un moment când scot din mine tot ce se poate și e... e haos pe pânză. Simt că mai bine era dacă nu m-aș fi apucat. Dar continui și cumva lucrurile se așază în ordine. Știu când am terminat pentru că simt... simt acel *declic* care arată că toate s-au așezat la locul lor. Totul e acolo unde ar trebui să fie. E pace totală.

— Și cât durează asta?

— Cred că șapte virgulă cinci secunde. Apoi încep să mă gândesc la următoarea pânză.

— Mi se pare obositor, spuse Frank.

— Dar acele șapte virgulă cinci secunde sunt...

Ea ridică ochii spre cer cu un aer teatral. Frank așteptă.

— Cum ai zice tu..., mă dau pe spate, spuse ea.

Trecură pe lângă un bărbat îmbrăcat în smoching, cu un șal din pene verzi la gât, care tocmai vomita peste un hidrant de incendiu.

— Cred că șalurile din pene ar trebui să revină la modă, declară Cleo.

— Cred că tu ești o persoană deosebită, spuse Frank.

— Nu mă cunoști atât de bine ca să poți spune asta, replică ea vizibil încântată.

— Mă pricep la astfel de lucruri.

— În cazul ăsta, va trebui să te cred pe cuvânt.

Se aflau în Little Italy, unde străzile erau mărginite de restaurante italienești aparent identice, cu fețe de masă în carouri roșii și albe și boluri din plastic cu paste în vitrine. Deasupra capetelor lor, ghirlande de becuri roșii, albe și verzi aruncau pe stradă romburi de lumină colorată. La un apartament de la etajul al treilea, siluetele unui grup de oameni care fumau la fereastră se conturau în lumina galbenă a camerei din spatele lor. „La mulți ani!” strigau ei, fără să se adreseze cuiva anume. Cleo și Frank au trecut pe lângă o pizzerie liniștită, aflată la colț de stradă, în fața căreia un bărbat singur stivuia scaunele de plastic, pregătindu-se să închidă.

— Vrei o felie de pizza? întrebă Frank.

— N-am deloc cash, răspunse Cleo jucându-se cu ciurcii genții.

— Îți cumpăr eu, se oferi el.

— Înlocuiește *îți* cu *te* și vei obține adevărata intenție, a zis ea pe un ton lejer.

— Crezi că vreau să *te* cumpăr?

— Nu asta vor toți bărbații, de fapt?

— Tu chiar crezi ce spui?

— Să zicem că nu cred contrariul.

— Dar ești absolut nedreaptă.

— Bine, atunci demonstrează-mi că mă înșel.

El se întoarse cu fața spre ea și oftă ușor. Nu voise altceva decât să cumpere o felie de pizza.